

Nr 55

Av herr Carlshamre, i anledning av Kungl. Maj:ts framställning om anslag till Stödfartyg för sillfisket.

(Lika lydande med motion nr 49 i Första kammaren)

Behovet av stödfartyg under den tid våra sillfiskare bedriver vinterfiske utanför norska kusten och i Nordatlanten bestyrkes av erfarenheterna. Bristen på stor sill i Nordsjön har i förening med de låga priserna resulterat i en likviditetskris inom fiskerinäringen. Detta tvingar våra fiskare att till snart sagt varje pris och utan hänsyn till årstid och väderlek hålla i gång fisket. Det ligger en besk sanning i talesättet »förr bestämde jag när båten skulle ut, nu är det båten som bestämmer när jag skall ut».

Av naturliga skäl utsträcker fiskeresorna — även vintertid — allt längre hemifrån. I närvatten står inga nämnvärda fångster längre att uppbringa, och därför blir det ett livsintresse för fiskarna att söka utnyttja sina hög-effektiva men mycket dyrbara produktionsenheter var- och närhelst tillfälle till fångst yppar sig.

Vintersillfisket utanför Norge och på Nordatlanten är ett sådant tillfälle i en svacka mellan gängse fiskeperioder som norska »sildinnsiget» tacksamt erbjuder. Men detta fiske har i högre grad än sillfiske i övrigt karaktär av försöksfiske, eftersom det gäller att leta upp sill och följa den till ofta oprövade fångstplatser med alla de risker för båt och redskap och all den kostsamma tidsspillan, som letandet efter sillen kan innebära. Vintersillfiske på dessa breddgrader sliter hårt fysiskt och psykiskt, men utan detta riskfyllda fiske vore den effektivaste delen av vår fiskeflotta dömd till inkomstlöshet under en lång period av året.

Med hjälp av ett kvalificerat stödfartyg skulle fiskarna kunna utnyttja hela sin fångstkapacitet under hela året och känna sig avsevärt tryggare till liv och egendom. Storsjö- och nordsjösillfiskarnas belåtenhet med minsveparen Hanös beredskapsinsatser under för dem aktuella perioder vittnar värtaligt om hur värdefull Hanös insats varit. Så som sillfisket nu utvecklats — och bilden lär inte ändra sig inom överskådlig tid — är det nödvändigt att hjälp- och beredskapsinsatsen vidgas att omfatta också vintersillfisket utanför norska kusten. Inom ramen för rimliga kostnader för det allmänna kan det därigenom fortsätta och utvecklas utan onödiga offer i liv och egendom.

Om marinen icke anser sig kunna avdela något för ändamålet lämpligt fartyg till sådana vidgade hjälpinsatser, är tiden inne att försöka åstad-

komma en mer långsiktig lösning av problemet. Fiskeristyrelsen torde ha möjligheter att bedöma och samordna behovet av stödfartyg, så att inte endast redan etablerad verksamhet kan vidmakthållas utan också byggas ut.

I avvaktan på en slutgiltig lösning bör en enhet ur marinen ställas till förfogande, varför anslaget under denna punkt bör utökas med kostnaden för ytterligare tre månaders expeditionstid.

Med stöd av ovanstående hemställas,

att riksdagen måtte till Stödfartyg för sillfisket för budgetåret 1969/70 anvisa ett reservationsanslag av 85 000 kronor.

Stockholm den 15 januari 1969

Nils Carlshamre (m)
